



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **V. M.**, bytem X, adresa pro doručování: X, proti žalovanému: **Statutární město Hradec Králové, Magistrát města Hradec Králové, Československé armády 408, Hradec Králové**, za účasti: **1) D. M.**, bytem X, **2) V. B.**, bytem Mostku 436, Hradec Králové, **3) D. B.**, bytem X **4) P. F.**, bytem X **5) J. S.**, bytem X **6) O. D.**, bytem X **7) H. J.**, bytem X a **8) P. M.**, bytem X, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2014, sp. zn. SZ MMHK/114738/2014 KT1/Pla, č.j. MMHK/123452/2014 KT1/Pla, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí Statutárního města Hradec Králové, Magistrátu města Hradec Králové, ze dne 2. července 2014, sp. zn. SZ MMHK/114738/2014 KT1/Pla, č.j. MMHK/123452/2014 KT1/Pla, a výrok II. rozhodnutí Základní umělecké školy, Hradec Králové, Habrmanova 130, ze dne 6. června 2014, č.j. 079/2014/ZUS, s e z r u š u j í .**
- II. **Základní umělecká škola, Hradec Králové, Habrmanova 130, je povinna poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši platů každého z pedagogů této školy poskytnutých v roce 2013.**
- III. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 3. 000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce požádal podáním ze dne 2. 5. 2014, upřesněným podáním ze dne 22. 5. 2014, Základní uměleckou školu, Hradec Králové, Habrmanova 130 (dále také jen „povinný subjekt“ nebo „ZUŠ“), dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí informace o výši platů každého z pedagogů této školy poskytnutých jim v roce 2013.

O této žádosti rozhodl povinný subjekt rozhodnutím ze dne 6. června 2014, č.j. 079/2014/ZUS. Ve výroku I. žádosti částečně vyhověl, když sdělil žalobci výši platu v roce 2013 u tří pedagogů, a to u těch, kteří se sdělením tohoto údaje žalobci souhlasili. Výrokem II. žádost o poskytnutí informace odmítl, neboť dle jeho názoru je informace o platu osobním údajem zaměstnanců školy, údajem, který spadá do sféry soukromí zaměstnanců a informací, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí povinného subjektu změnil, ale jednalo se pouze o změny formální. Podstata věci se nezměnila, žalobci byla sdělena výše platu v roce 2013 pouze u zmíněných tří pedagogů, jinak byla žádost odmítnuta.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu žaloby popsal shora uvedený skutkový stav věci. Skutečnost, že mu byly poskytnuty údaje o výši platů pouze u těch pedagogů, kteří s tím projevíli souhlas, považoval za nelogickou. Podání informace o platech zaměstnanců ve veřejné správě nemůže být dle něho závislé na jejich vůli. Podrobení se veřejné kontrole je u nich totiž dáno svobodnou volbou povolání každého jednotlivce a je vyváženo většími sociálními jistotami státních zaměstnanců oproti jiným osobám.

Žalobce dále odkázal na znění § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle jeho názoru jsou v něm obsažené podmínky pro poskytnutí informací v daném případě naplněny a opačné výklady jsou v rozporu s textem i jakýmkoliv korektním výkladem tohoto ustanovení. Zmínky žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí o průběhu legislativního procesu v roce 2002 považoval za ryze účelové. To se týká i vývodů žalovaného o postavení zaměstnanců ve veřejné správě, jakož i o veřejném zájmu dle zákona č. 159/2006 Sb. Stanovisko žalovaného dle žalobce svědčí o nepochopení zásadního rozdílu mezi zaměstnanci ve veřejné správě a ostatními osobami a je v nesouladu s principem jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům, obsaženým v různých právních předpisech, zásadně stejný význam a obsah. Pokud jde o test proporcionality, tak žalobce se klonil k tomu právnímu názoru, že jej provedl již zákonodárce při formulaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Navrhl proto, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že povinný subjekt postupoval ve věci zcela logicky, v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho rozsudku ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 40/2010-60. Tedy že v případě žádostí o poskytování informací o odměně za práci u zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů dochází ke střetu ústavně zaručených práv na svobodný přístup k informacím a na ochranu osobních údajů a je tak třeba na základě testu proporcionality posoudit, které z těchto ústavních práv má s ohledem na skutkový stav věci přednost.

Povinný subjekt test proporcionality provedl a dospěl k závěru, že v daném případě má ústavně zaručené právo pedagogů, kteří s poskytnutím požadovaných informací nesouhlasili, na ochranu osobních údajů a na ochranu soukromí přednost před právem žalobce na informace. Proto povinný subjekt dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a dle příslušných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. a dle příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb. požadované informace poskytnout odmítl, vyjma pedagogů, kteří s tím souhlasili. Odmítnutí informací opřel rovněž o ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Pedagogové Základní umělecké školy, Hradec Králové, Habrmanova 130, kteří využili svého oprávnění, a přihlásili se do řízení coby osoby na řízení zúčastněné, podali k žalobě následující vyjádření:

D. M. uvedl, že s poskytnutím informace o svém platu nesouhlasí, neboť ji považuje za citlivý a ryze osobní údaj, protože se nijak nepodílí na rozhodování o finančních prostředcích školy. Jeho finanční ohodnocení je zcela v rukou ředitele školy. Pokud by někdo výši jeho platu znal, může odvozovat jeho finanční možnosti a upravit konkrétně částku, kterou je mu schopen za určité služby nabídnout. Znalost platu pro nejbližší okolí by tak jednoznačně určovala jeho sociální status.

V. B. považoval poskytnutí informace o svém platu za intimní údaj spadající do sféry soukromí. Již jednou byl poškozen poté, co se stal terčem anonymních oznámení, které měly za cíl jej poškodit v zaměstnání a mělo to souvislosti s platy ve škole. Dožadoval se tedy u soudu ochrany svého práva na soukromí.

D. B. vyslovila stejný názor. Uvedla, že již jednou byla poškozena poté, co kdosi zveřejnil její plat, a byla terčem anonymních oznámení, které měly za cíl ji poškodit

v zaměstnání. Tento pokus byl činěn i přes média, konkrétně deník Blesk, jak ji o tom informoval ředitel školy. Policie údajně případ vyšetřila, ředitel školy jí ale závěry vyšetřování nesdělil. Taktéž se tedy u soudu dožadovala ochrany svého práva na soukromí.

P. F., ředitel povinného subjektu, uvedl, že hospodaření ZUŠ je pravidelně kontrolováno zřizovatelem, Českou školní inspekcí a Krajským úřadem Královéhradeckého kraje. Pracovníci těchto kontrolních orgánů mají přístup k veškerým informacím, na jejichž základě mohou objektivně vyhodnotit efektivitu a správnost čerpání financí ze státního rozpočtu. Pouhá informace o hrubé výši platů zaměstnanců bez znalosti jejich tabulkového zařazení, velikosti úvazku, nemocnosti, čerpání dovolené, suplování za ostatní kolegy, stupně vedení, příplatků vyplývajících z konkrétních předpisů a hodnocení pracovního výkonu o ničem nevypovídá a nelze podle ní jakoukoliv kontrolu provést. Poskytnutí informace o platu považuje za omezení práva na ochranu osobnosti a soukromého života. Kritéria testu proporcionality jej utvrzují v tom, že zveřejnění platu jeho kolegů není vhodné ani potřebné a že převažuje v jejich případě právo na ochranu soukromí před právem na svobodný přístup k informacím. On sám jako ředitel nemá obecně s poskytnutím údaje o svém platu problém, v tomto konkrétním případě s ním však nesouhlasí. Hlavním důvodem je skutečnost, že to považuje za zlomyslný zásah do svého soukromí. Již několik let čelí anonymním dopisům, které mají za cíl jej jako ředitele školy šikanovat a některé kolegy poškodit v zaměstnání. Dále vyslovil podezření, že o požadované informace nemá ve skutečnosti zájem žalobce, který je advokátem, ale jeho klientka N. T. Na důkaz připojil písemnou plnou moc ze dne 15. 2. 2015, na základě které byl žalobce jmenovanou zmocněn k jejímu zastupování při jednání se ZUŠ ve věci údajného porušení povinností vyplývajících z pracovního poměru. Požádal soud, aby do správního spisu zařadil protokol Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, ze dne 8. 12. 2014, č.j. KRPH-51467-52/TČ-2014-050281. Ten zachycuje výsledek policejního šetření a odhalení pisatele výše zmíněných anonymních dopisů, jakož i osoby, která pisateli zkreslené a nepravdivé informace o platech v ZUŠ předala. Závěrem vyslovil domněnku, že v případě poskytnutí o ničem nevypovídající informace o platech pedagogů ZUŠ existuje značné riziko jejího zneužití, záměrné dezinterpretace a další šikany pedagogů a ředitele ZUŠ. V souvislosti s tím se odvolal na odst. 91 rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62.

J. S. nesouhlasil s poskytnutím informace o svém platu, neboť ji pokládá za osobní údaj, jehož poskytnutí považuje za omezení svého základního práva na soukromí. Jeho platové ohodnocení je upraveno zákony, vyhláškami a vnitřním předpisem školy. Za správnost a spravedlivé ohodnocení odpovídá ředitel školy. Jako řadový učitel se nepovažuje za osobu veřejného zájmu a veřejným zájmem není ani znát plat řadového státního zaměstnance.

O. D. uvedla, že jako řadový pedagog nerozhoduje o finančních prostředcích školy, bere pouze plat určený ředitelem školy. Poskytnutí informace o výši svého platu považuje za omezení svého práva na ochranu osobnosti a soukromého života.

H. J. rovněž nesouhlasila s poskytnutím informace o svém platu, kterou považuje za citlivý a osobní údaj. Její poskytnutí by představovalo fatální zásah do její soukromé sféry. Její platové ohodnocení je upraveno zákony, vyhláškami a vnitřním

předpisem školy. Jako řadový učitel se nepovažuje za osobu veřejného zájmu a veřejným zájmem není ani znát plat řadového státního zaměstnance. Poskytnutí informace o výši svého platu považuje za omezení svého základního práva na ochranu osobnosti a soukromého života.

P. M., konstatoval, že jako učitel hry na bicí nástroje má úvazek 13 hodin. O žádných veřejných penězích nerozhoduje, pouze pokud jde o drobné nákupy pomůcek. Vše ale musí stejně schválit ředitel. To však nemá vliv na výši jeho platu. Ta ostatně nepředstavuje něco, čím by se chtěl chlubit. Doporučil žalobci prostudovat platové tabulky pracovníků ve školství, tím by představu o platových poměrech získal. Proto s poskytnutím informace nesouhlasí, považuje ji za velmi osobní a zcela soukromou, i když lehce dohledatelnou. Dle jeho přesvědčení by mělo mít v dané věci jeho právo na ochranu osobních údajů, zaručené Listinou základních práv a svobod, přednost před zvědavostí a požadavky žalobce.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Dle § 8b odst. 1 téhož zákona povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Dle odst. 3 téže normy se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podstata daného sporu spočívá v zodpovězení otázky, zda se, s ohledem na střet práva na informace s právem na ochranu soukromí, informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím poskytuje v zásadě „bez dalšího“ (neboť test proporcionality ohledně přednosti některého ze shora uvedených práv provedl již v obecné rovině zákonodárce a vyřešil jej v případě příjemců veřejných prostředků zásadně ve prospěch práva na informace), či zda naopak poskytnutí uvedených informací musí předcházet test proporcionality provedený subjektem povinným k poskytnutí takové informace ve vztahu k tomu kterému příjemci veřejných prostředků.

Protože v odpovědi na tuto otázku se v minulosti rozcházely i jednotlivé senáty Nejvyššího správního soudu, byla věc předložena k posouzení jeho rozšířenému senátu. Ten o věci rozhodl rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62; dostupný na www.nsosud.cz. Jeho závěry pak byly jednoznačné:

Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují.

Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Důvody, které k těmto závěrům vedly, jsou v podrobnostech obsaženy v odůvodnění uvedeného rozsudku, na které krajský soud odkazuje, protože považuje za nadbytečné je v odůvodnění tohoto rozsudku (mimo jiné pro jejich rozsáhlost) opakovat.

V přezkoumávané věci je nesporné, že Základní umělecká škola, Hradec Králové, Habrmanova 130, jakožto veřejná škola (tedy veřejná instituce), je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stejně jako to, že pedagogové učící na této škole (tedy její zaměstnanci) jsou placeni z veřejných prostředků, jsou jejich příjemci, ve smyslu § 8b tohoto zákona. Tyto skutečnosti nerozporoval povinný subjekt, ani žalovaný. Ti odmítli poskytnout informace o platech pedagogů z toho důvodu, že provedli test proporcionality, na základě něhož dospěli k závěru, že v daných případech převládá právo na ochranu soukromí před právem na poskytnutí informace. Tento postup byl ale s ohledem na shora uvedené závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nezákonný.

Ten v odůvodnění uvedeného rozsudku konstatoval, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu (v přezkoumávané věci naplňuje tuto podmínku pozice ředitele školy a jeho zástupců),
- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (za takové zaměstnance je třeba dle krajského soudu považovat pedagogy školy, neboť jsou to právě oni, kdo plní ty činnosti, které patří mezi její základní úkoly, tedy realizují výuku žáků),
- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu
- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Pro úplnost krajský soud dodává, že pedagogy školy rozhodně nelze podřadit mezi osoby podílející se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu jen nepřímo a nevýznamným způsobem (viz shora citovaný závěr Nejvyššího správního soudu). Do této skupiny, u níž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnost pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že naplňují některý z výše naznačených rysů.

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud uzavírá, že v přezkoumávané věci je povinný subjekt, tedy Základní umělecká škola, Hradec Králové, Habrmanova 130, povinen bez dalšího poskytnout k žádosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím informace o platech pedagogů, kteří jsou jeho zaměstnanci.

Shora již několikrát citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zmiňuje ve svém odůvodnění jednu výjimku, která by byla způsobilá shora uvedený závěr zvrátit. A to pokud by se v jednotlivých případech ukázalo, že žádosti o informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků, jimž by jinak bylo důvodu vyhovět, mají za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.). Za takové situace lze právo na informace odepřít na základě principu zneužití práva.

Právě tímto právním závěrem argumentovala ve svém vyjádření k žalobě jedna z osob na řízení zúčastněných, konkrétně ředitel povinného subjektu. Ten uvedl, že již několik let čelí anonymním dopisům, které mají za cíl jej jako ředitele školy šikanovat a některé kolegy poškodit v zaměstnání. Dále vyslovil podezření, že o požadované informace nemá ve skutečnosti zájem žalobce, který je advokátem, ale jeho klientka N. T. Na důkaz připojil písemnou plnou moc ze dne 4. 2. 2015, na základě které byl žalobce jmenovanou zmocněn k jejímu zastupování při jednání se ZUŠ ve věci údajného porušení povinností vyplývajících z pracovního poměru. Naznačil, že by to snad měla být tato osoba, kdo v minulosti předával zkreslené a nepravdivé informace o platech pedagogů ZUŠ pisateli oněch anonymních dopisů. Tyto skutečnosti měly být zjištěny v rámci šetření celé záležitosti Policií České republiky. V poskytnutí informací o platech pedagogů ZUŠ žalobci tak viděl riziko jejich zneužití, záměrné dezinterpretace a další šikany.

Krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Předesílá, že žádost o poskytnutí informace nemusí obsahovat údaj o tom, z jakého důvodu žadatel o poskytnutí požadovaných informací žádá, nač tyto informace potřebuje, případně k jakému účelu je hodlá použít. Tak tomu bylo také v přezkoumávané věci, kdy žalobce svoji žádost o informace nikterak blíže neodůvodnil. Tato skutečnost tedy nemůže být důvodem pro odepření poskytnout požadované informace, ale nemůže být také důvodem pro vznik podezření, že požadované informace budou po jejich poskytnutí zneužity způsobem, který shora Nejvyšší správní soud vymezil.

Dále dospěl krajský soud k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce skutečně žádal o informace nikoliv pro sebe, ale pro svoji klientku, kterou má zastupovat ve sporu, jenž vede s povinným subjektem. Tato skutečnost rozhodně neplyne z předložené písemné plné moci. Z ní lze dovodit, že žalobce coby advokát (bývalou?) zaměstnankyni povinného subjektu ve sporu s ním zastupuje, nic víc. Uvedená plná moc byla navíc podepsána 4. 2. 2015, žalobce ale požádal o poskytnutí informací žádostí ze dne 2. 5. 2014. Mezi uvedenými úkony tedy není ani časová souvislost.

I kdyby ovšem domněnka osoby zúčastněné na řízení byla důvodná, postrádá krajský soud v jejím tvrzení relevantní důvod, jak by měli být pedagogové školy po poskytnutí požadovaných informací ze strany N. T. šikanováni, jaká konkrétní újma by jím v důsledku toho mohla vzniknout. Pokud snad v minulosti měla jmenovaná poskytnout „zkreslenou a nepravdivou informaci o platech v ZUŠ“ někomu, kdo snad

následně využil tyto údaje k sepisu anonymních podání proti pedagogům a řediteli povinného subjektu (adresovaných zřejmě i bulvárním periodikům, jak plyne z vyjádření i některých dalších osob zúčastněných na řízení), není to ještě důkaz o tom, že tak hodlá učinit i v budoucnu. Navíc by nyní měla k dispozici informace zcela pravdivé a nezkreslené, jejichž zneužití by k dezinterpretacím o výši platů pedagogů ZUŠ sloužit nemohlo, naopak by je mělo odstranit. Ostatně, jak už krajský soud uvedl shora, o poskytnutí informace o platech pedagogů ZUŠ si může bez sdělení důvodů s úspěchem požádat kdokoliv, třeba i reportér bulvárního periodika. Z těchto důvodů krajský soud nepovažoval za nutné doplňovat důkazní řízení o osobou zúčastněnou na řízení navrhovaný protokol Policie České republiky.

Pokud jde o důvody, pro něž odmítaly poskytnutí informace o svém platu ostatní osoby zúčastněné na řízení, pak ty lze shrnout pod nijak blíže nekonkretizovaná a nerozvedená tvrzení, že poskytnutím informace o výši platu dojde k porušení jejich práva na ochranu osobnosti a soukromí, že se jedná o údaj citlivý a ryze osobní. Nedůvodnost těchto námitek však plyne ze závěrů citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Nutno ještě dodat, že důvodem pro odmítnutí požadovaných informací nemůže v daném případě být ani ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, jak argumentovaly ve svých rozhodnutích žalovaný a povinný subjekt, neboť toto ustanovení na daný případ vůbec nedopadá (rovněž viz odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).

Dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Na základě shora uvedených závěrů proto krajskému soudu nezbylo, než zrušit rozhodnutí žalovaného a výrok II. rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt odmítl poskytnutí požadovaných informací u těch pedagogů, kteří s poskytnutím této informace dobrovolně nesouhlasili. Ve výroku I. svého rozhodnutí povinný subjekt poskytl informace o platu a to u těch pedagogů, kteří s poskytnutím této informace dobrovolně souhlasili. Tento výrok rozhodnutí povinného subjektu tedy třeba rušit nebylo, neboť požadované informace byly žadateli poskytnuty v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím (byť se tak nemuselo stát formou správního rozhodnutí, postačoval i pouhý přípis obsahující požadovanou informaci) a není tedy třeba tyto informace již žadateli poskytovat opakovaně.

V návaznosti na to uložil krajský soud povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci informace o výši platů každého z pedagogů této školy poskytnutých v roce 2013.

Krajský soud považoval rovněž za nutné, aby stanovil lhůtu pro poskytnutí uvedených informací. Toto oprávnění soudu vyplývá z ustanovení § 54 odst. 7 s. ř. s. Soud v takovém případě není vázán lhůtami, které pro poskytnutí informací stanoví § 14 odst. 5 a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Protože však obstarání požadovaných informací nebude pro povinný subjekt spojeno s většími obtížemi, neboť tyto údaje jistě má k dispozici, krajský soud ke shora uvedeným lhůtám přihlédl a stanovil, že požadované informace musí být poskytnuty žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek ve výši 3. 000,- Kč. Jiné jeho náklady řízení ze správního spisu nevyplývají. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit.

P o u č e n í:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. srpna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu